

„Ami szép az nehéz” – írja Babits Mihály – „Hiszek a nehézben, hogy nem lehetetlen.”

Hát... Akkor viszlát, azt hiszem. Megint kevesebb lesz egy kicsit az iskola. Borzalmasan gyorsan közeledik az a pillanat, amikor utoljára léptek ki a bejárati ajtón és akkor egy kicsit vége az életnek is. Mentek majd tovább, még több és még nagyobb dolgok felé. Hallottatok már bőven elég ilyen beszédet azt hiszem, hogy ismerjétek a kötelező köröket. Most egy új életszakasz kezdődik, menjetek, legyetek boldogok, vigyetek magatokkal minél több tudást innen. És ezeket mind komolyan is mondom, a lehető legkomolyabban, ugyanakkor azt is szeretném, ha tudnátok, hogy hiányozni fogtok. Tényleg, őszintén. Egyesével mindannyiótok hiányozni fog innen nekünk, azok is, akikkel talán soha nem is beszéltünk. Ti ennek az iskolának legalább annyira a részei voltatok, mint bármelyik tanár, vagy mint a folyosók, termek, rendezvények.

Remélem nektek is részetek volt az iskola. Remélem a tudás mellett olyan emlékeket is magatokkal tudtok majd vinni, amik erőt adnak majd a jövőben.

Emlékezni fogtok még valamire negyven év múlva? Emlékezni fogtok az osztálytermetek számára, hogy pontosan hányan voltatok az osztályban, hogy melyik volt a kedvenc előadásotok? Vagy ezek mind megfakulnak és a múltba vesznek majd? Nem tudhatjuk előre.

Ami viszont bizonyos, hogy egy érzés meg fog maradni. Ha visszagondolva csak szürke ködöt láttok majd, akkor is tudni és érezni fogjátok, hogy milyen volt itt. Ha már nem is emlékeztek milyen anyagot kértek számon, akkor is tudni és érezni fogjátok, hogy milyen érzés volt teljesíteni a kitűzött célokat. Amikor nem fogtok emlékezni már pontosan, hogy hogy nézett ki a folyosó, akkor is tudni fogjátok milyen érzés volt átverekedni magatokat a tömegen. Mert még a szöveg elején lévő idézet sem pontos, kihagytam a közepéről néhány gondolatot, de a lényeg nem a konkrétumokban, hanem egy érzésben van.

És talán már holnap sem fogtok emlékezni az arcokra, akik ballagatnak, akik elköszönnek, de nem fogjátok elfelejteni, hogy milyen érzés volt elmenni.

És nem jönni vissza többet. Ugyanúgy már nem.

De akkor most fussatok, rohanjatok bele teljes lendülettel abba, ami jön. Háromszor írtam újra ezt a részt, hogy tudjak mondani valamit. Valami fontost, valami bölcses, hogy adjak egy tanácsot, ami veletek marad. De nem tudok adni. Talán nem is kell. Maradjon veletek minden, ami szép volt, az a legjobb tanácsnál is oly sokkal több erőt tud adni a jövőre. ÉS akkor azt hiszem ezzel már nekem sincs mit mondanom, úgylátszóan...

Akkor viszlát, azt hiszem. Legyetek teljesen, őszintén boldogok.

Morvai Levente II.A